

[Victor Pürschel.]

af Ministeren eller dog har været et nødvendigt eller dog som naturligt forudsat Middel til Beslutningens Gennemførelse. „Et som naturligt forudsat Middel til Beslutningens Gennemførelse“ — hvad vil det sige? Er det Ministerens Forudsætning eller den handlende underordnedes? Jeg tror, det er en meget uheldig Formulering, denne Paragraf har. Den burde efter min Mening snarere lyde noget i Retning af, at Ministeren havde Ansvar, hvis den paagældende Handling eller Undladelse enten maatte være nødvendig eller dog et efter alt det foreliggende rimeligt og naturligt Led i Beslutningens Udførelse. Det er det, Ministeren kan have Ansvaret for; det, han ikke kan have Ansvar for, er, hvis en Embedsmand pludselig begaar noget, som ligger helt uden for, hvad det er rimeligt og naturligt at gøre til Gennemførelse af Beslutningen.

Jeg kommer saa til §§ 7 og 8, der er forskellige i Formuleringen i Begyndelsen. § 7 begynder med: „I Overensstemmelse med de foranstaaende Regler...“, og § 8 begynder med: „Endvidere paadrager Ministeren sig Ansvar...“. Man kunde, hvis man vilde være meget onskabsfuld, spørge, om § 8 ikke er i Overensstemmelse med de foranstaaende Regler, men saa onskabsfuld vil jeg nu ikke være. § 7 er en Opregning af Eksempler. Det er jo noget højst ejendommeligt, at man først giver en Lov og saa i selve Loven giver en Række Eksempler paa Overtrædelse. (*Justitsministeren* [Steincke]: Det er § 8). Nej, det er § 7, jeg i Øjeblikket taler om. Det er, som sagt, en Opregning af en Række Eksempler, og det har jo den store Svaghed, at saa snart man har givet en saadan Række Eksempler, saa spørger man, naar man kommer til et Tilfælde, der ligger lige klos op ad det, der er nævnt: Naar dette ikke udtrykkeligt er nævnt, har det saa ikke været Meningen, at det ikke skulde medføre Ansvar? Det er Faren ved at komme ind paa en saadan Nævnen Eksempler. Der staar i § 7, Stk. a, at dersom vedkommende Minister har haft til Hensigt at unddrage Kongen eller Rigsdagen Afgørelse med Hensyn til den paagældende Skatteopkrævning o. s. v. Der skal dog vist staa: Kongen og Rigsdagen, for jeg kan ikke se, at Kongen som saadan nogen Sinde har noget at gøre med Skatteopkrævningen, Kongen har med den at gøre som Led i Lovgivningsmyndigheden, og det var ogsaa det, Ministeren sagde i sin Forelæggelsestale; der brugte han Udtrykket: Kongen og Rigsdagen.

Det ærede Medlem Hr. Krag var inde paa Bestemmelsen i Slutningen af § 7 a om Ansvarsfrihed, hvis Udgiften har været nød-

vendig af Hensyn til Statsstyrelsens forsvarlige Førelse, og det ærede Medlem spurgte: Hvem afgør dette? Det er naturligvis et berettiget Spørgsmaal. Men jeg kan ikke se andet, end at Følgen af, at man sætter den Bestemmelse ind, da der tillige kræves Forsæt til Overtrædelsen, maa blive, at enhver Minister er fri for Ansvar, hvis han med Sandhed kan sige, at han har anset Udgiften for nødvendig, og det bliver naturligvis en Frifindelsesgrund i en lang Række af Tilfælde, fordi en Minister formentlig næsten altid vil kunne sige, at han har anset Udgiften for nødvendig af Hensyn til en forsvarlig Administration.

Bestemmelsen i § 7 b er efter min Mening overordentlig uklar, fordi den i Virkeligheden opstiller som en efterfølgende Betingelse for Strafansvar, at der er sket en vis Skade. Der staar i Slutningen af Stykket: „bevirket Krænkelser af Statens Interesser eller andre almene eller private Interesser“. Naar man nu vilde se strengt paa det, kunde man jo sige: Ja, det er altid i Statens Interesse, at Grundloven ikke krænkes, at Love ikke krænkes af en Minister. Men naar man her udtrykkeligt har nævnt dette om Interesser, saa kan jeg ikke se andet, end at det maa betyde materielle Interesser. Det maa være Meningen med Ordene her, og det betyder altsaa dette, at hvis der i Virkeligheden ikke er sket nogen Skade, nu vel, saa er Ministeren ansvarsfri. Man vil altsaa ikke straffe Ministeren for selve det formelle Retsbrud, han har gjort sig skyldig i, en Overtrædelse af Grundloven, en Tilsidesættelse af en Lovbestemmelse, eller hvad det nu kan være.

§ 8 har dernæst i Stk. a den ejendommelige Formulering, som ogsaa findes andetsteds i Lovforslaget, at Ministeren paadrager sig Ansvar, „saafremt der begaar Overtrædelser af nogen af Bestemmelserne...“, og i Stk. b „saafremt der finder Overtrædelse Sted“. Meningen maa vel være: saafremt Ministeren begaar Overtrædelser, eller saafremt der finder Overtrædelser Sted, som han har Ansvaret for. Det er en ejendommelig uklar og skødesløs Udtryksmaade, der her er brugt, og det er overhovedet en Indvending, jeg har at gøre, at Lovforslaget ikke er saa omhyggeligt affattet, som det burde være.

Om § 9 siges det i Bemærkningerne, at den skulde medføre et skarpere Ansvar end Borgerlig Straffelovs § 155. Det er jeg ganske ude af Stand til at se. Efter min Mening fører den til det modsatte. Paragraffen opstiller Kravet om, at der skal være aabenbart Misbrug af Myndigheden. Dette Krav kan ikke stilles efter Straffelovens § 155,